

Члени Громадської ради при МЗС обговорили шляхи захисту прав вірян на тимчасово окупованих територіях України

3 лютого 2016 р. відбулося IV засідання Громадської ради з питань співпраці з релігійними організаціями при Міністерстві закордонних справ України.

Мова йшла про факти проявів релігійної нетерпимості стосовно українських громадян, які перебувають на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та в окремих районах Донецької та Луганської областей. Про це доповіли голова правління Інституту релігійної свободи Олександр Заєць, представник Української Християнської Євангельської Церкви Ігор Лук'я-

нов та керуючий Кримською єпархією УПЦ КП архієпископ сімферопольський і кримський Климент.

Члени Ради обмінялися думками стосовно засобів захисту прав вірян різних конфесій на тимчасово окупованій території України. У той же час наголосили на тому, що в Україні відсутні утиски на релігійному ґрунті, а відповідні звинувачення з боку агресора мають на меті одне: відволікати увагу міжнародної громадськості від кричущих фактів порушень прав людини на тимчасово окупованій території України та в самій Російській Федерації, повідомляє сайт МЗС.

Учасники засідання відзначили важ-

ливість співробітництва представників Церков і релігійних організацій у міжнародних заходах. Серед них – участь головного рабина м. Києва та України Якова Дов Блайха в заходах у рамках державного візиту Президента України до Держави Ізраїль та участь українських представників різних конфесій у відкритті Меморіалу жертв Голодомору в Україні 1932-1933 років, яке відбулося 8-9 листопада 2015 р. у Вашингтоні (США), а ще – участь представників Церкви Християн Віри Євангельської спільно з українською громадою США у наданні гуманітарної допомоги Україні.

«Громадська Рада, наближаючись до річниці свого першого засідання, демонструє, що стає якісним консультативно-дорадчим органом для МЗС. Перелік питань, що виносяться на обговорення, а ще більше – спектр міжнародної діяльності Церков та релігійних організацій виявляють: Церкви України стають важливим голосом українського народу, що звучить на міжнародній арені», – зазначив Юрій Кулакевич, який представляє ЦХВЕУ у Громадській раді з питань співпраці з релігійними організаціями при МЗС України.

chve.org.ua.

Вчені з'ясували: часті відвідини богослужінь регулюють кров'яний тиск

Норвезькі науковці взялися досліджувати вплив богослужінь на здоров'я людини. І виявили, що часте відвідування церкви дуже позитивно впливає на кров'яний тиск. До такої думки фахівці дійшли після проведення експерименту, у якому взяли участь 120 тисяч добровольців.

Після відвідування служінь проводили обстеження людей і з'ясували, що в тих, хто хворів на гіпертонію, завдяки частому відвідуванню церкви нормалізувався кров'яний тиск.

Віруючі люди стабільно навідуються на зібрання і завжди засвідчують своє добре самопочуття та дуже рідко жаліються на своє здоров'я.

Автори експерименту зробили висновок, що більшість людей, які відвідують церкву, здоровіші за тих, хто буває там рідко.

УНІАН.

Коли правда очі коле

Якось керівники двох сусідніх держав, створивши тимчасову політично-військову коаліцію, вирішили піти війною проти спільного ворога. А оскільки це відбувалося майже три тисячі років тому на землі Ізраїлю, то й підготовка до війни мала своєрідний характер. Обговорюючи між собою деталі майбутнього походу, царі Йосафат та Ахав побажали знати волю Божу щодо їхнього задуму. Відразу ж були запрошені пророки (аж 400 чоловік), і всі в один голос заперечували перемогу. Здавалося б, тут не повинно бути ніяких сумнівів: пророцтво, підтверджене такою армією слуг Божих, істинне. Та все ж Йосафат вагається: «Чи нема тут ще Господнього пророка?» – запитує він Ізраїльського царя (1 Цар. 22:7). І тут чуємо цікаву відповідь: «Є один муж... Та я ненавиджу його, бо він не пророкує на мене добре, а тільки зле. Це Михей...»

Чи не знайома ситуація? «Ось ту людину я не люблю, бо вона говорить про мене лише зле». Той факт, що це «зле» – правда, до уваги не береться.

Народна мудрість каже, що правда очі коле. Багато людей не люблять чути про себе правду, бо вона зовсім не приваблива. Михей не був поганого людиною, були поганими вчинки Ахава, про які пророк не боявся говорити вголос. Він не боявся ні гніву самого царя, ані того, що на фоні одноголосого схвалення зуст аж чотирьох сотень пророків його голос буде звучати надто непереконливо. Правда, там знайшлися «добродішні», які хотіли «допомогти» пророку. Посланець правителя порадив Михею: «Ось слова тих пророків, – одноустно звіщають цареві добро. Нехай же буде слово твоє, як слово кожного з них, і ти говоритимеш добре».

О, скільки в наш час подібних «порадників»! І скільки тих «пророків», які

говорять лише добре. Здебільшого це звучить як звичайнісінькі лестощі. Серед сучасного християнства стає модним говорити про велику Божу любов, його велич, хороші сторони людського життя і аж ніяк не про гріхи і все те негативне, чого не бракує в церквах. Проповідник чи пастор, який починає вказувати на поганий бік життя своєї пастви, ризикує залишитися без кафедри. І думає: «А чого це я повинен бути білою вороною? Хіба я собі ворог? Та сьогодні усі так говорять, не я один».

Апостол Павло попереджав, що в останні дні «здорової науки не будуть триматися, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували...» (2 Тим. 4:3).

«Влещували» – це, щоб говорили лише хороше. І говорять. Такі вчителі сьогодні на гребені популярності. Їх запрошують, їх наслідують, їм платять. «Але ти, Тимофію, – наголошує Павло, – проповідуй Слово, допомагай вчасно-невчасно,

докоряй, забороняй, переконуй з терпелістю та з наукою» (2 Тим. 4:2).

Звичайно, говорити правду ризиковано. У першу чергу, для себе. Можна втратити і друзів, і посаду, і прибуток, і, врешті-решт, навіть свободу та життя. Саме так сталося і з Михеєм – цар у відповідь на його «погане» пророцтво наказує заарештувати його. Договірився! От нерозумний чоловік, не вмів жити.

Але така ситуація має і зворотний бік. Чи ж насправді приховування «поганої» правди приносить вигоду? Навпаки. І в тій ситуації постраждав зовсім не Михей, а сам Ахав. Ті, хто пророкував йому добре, улещував його, зробили просто-напросто «ведмежу послугу». Ахав не послунав правди, неприємної, гіркої для нього, – і поплотився життям.

Скільки ж людей гинуть лише тому, що сучасні «пророки» побоюлися назвати речі своїми іменами: грішника – грішником, а гріх – гріхом. Велика ціна такого улещування. Гине обманутий грішник, гине і не менш обманутий горе-проповідник. Бо Бог попереджав: «коли Я скажу безбожному: «Конче помреш!», а ти не остерезеш його й не будеш говорити... то цей безбожний помре за свою провинку, а його кров Я жадаю з твоєї руки!» (Єз. 3:18).

... На автора відомого ще зі шкільної лави «Ревізора» обрушився цілий шквал критики, мовляв, це спотворений показ дійсності. Не всім сподобалася правда. І тоді автор перед своїм знаменитим твором ставить не менш знаменитий епіграф – давнє російське прислів'я: «Неча на зеркало пенять, колі рожа крива».

Воістину так!

Ю. В.

Церкви західних областей України готові прийняти близько 100 дітей з Луганщини під час літніх канікул-2016

Єпископ Володимир Бричка

Кошти на допомогу збирали віруючі церков ХВЕ як в Україні, так і за кордоном. Зокрема, співробітникам Луганської обласної адміністрації було передано п'ять сучасних ноутбуків, які на схід доставили представники Української християнської місії відродження і милосердя «Добрий самарянин» (керівник – Ростислав Боришкевич) від імені американської благодійної організації Impact Ministry.

За словами Володимира Брички, цього разу волонтери відвідали позиції військових, для яких закупили теплі речі на суму кілька тисяч умовних одиниць. Водночас

Про це під час зустрічі зі співробітниками Луганської обласної військово-цивільної адміністрації повідомив єпископ Володимир Бричка. Разом з командою волонтерів-християн він супроводжував черговий вантаж гуманітарної допомоги, що прибула до міста Северодонецька наприкінці січня.

Володимир Дмитрович повідомив, що церкви ХВЕ західних областей України готові прийняти близько 100 дітей з Луганщини на відпочинок під час літніх канікул. Допомогти у цій справі вже зголосилися міжнародні благодійні організації у Норвегії.

«Ми розуміємо, що зброєю, навіть найсучаснішою, неможливо досягти миру. Ми мусимо думати, як примиритися!» – наголосив єпископ під час зустрічі в обладміністрації Луганщини, де представників церков зустрів заступник голови Юрій Клименко.

Від імені місцевої влади Юрій Клименко щиро подякував церквам та команді волонтерів-християн за чергову допомогу. А також відзначив важливість того, що гуманітарна допомога із заходу України надходить у постраждалі райони доволі регулярно.

chve.org.ua.

«Я з вами по всі дні аж до кінця віку», – під час вознесіння на небо мовив до своїх учнів Христос. Цими словами Він запевнив у Своїй постійній присутності усіх послідовників, які будуть про це молити і житимуть Ним, виконуючи всі Його заповіді і настанови.

«Істинно кажу вам: все, що ви зробили одному з Моїх братів найменших, – ви Мені зробили», – сказав Господь у Своему слові про останній загальний суд. Отже, дорога до Христа – це дорога через ближнього. Наше ставлення до Нього засвідчує розуміння найважливішої заповіді – заповіді любові до Бога і до ближнього. І я абсолютно переконаний: якби всі ми, християни, ставилися один до одного так, як до цього закликав наш Спаситель Ісус Христос, то ми давно б на вернули до Бога всіх людей, і весь світ спасся б!

Відповідно до церковного статуту, у

Найважливіша зустріч

Є зустрічі дуже важливі для земного життя, які вирішують долю людини в подружжі, кар'єрне зростання, становище, благополуччя тощо. А є зустрічі, від яких залежить вічна доля людини. Вони і є найважливішими.

Такої чудесної зустрічі удостоїлися праведний старець Симеон і пророчиця Анна, коли 40-го дня після народження, відповідно до припису Закона Мойсея, новонародженого Ісуса принесли в храм для посвячення Господеві. Зустрівши Святе Немовля, вони мовби звершили місію всього свого життя. Вже нічого важливішого не могло для них бути, і праведні старці з миром очікували свого відходу у вічність.

службі Божій священнослужителі перед «Вірюю» і Євхаристійним канонном обіймаються і цілються. Старший виголошує: «Христос посеред нас!». А молодший відповідає: «І є, і буде!». Це щемний і трепетний, але короткотривалий момент відправи. А

що переживаємо ми, священнослужителі, у ставленні один до одного до і після відправи? Чи свідчимо вірним, та й цілому світові, що, за словом Христа, маємо щиро, правдиву і жертвову любов один до одного, як учні Його?

А якби всі священнослужителі та віряни вітали словами: «Христос у тобі!» і у відповідь чули: «І в тобі Христос!», то чи не змусило б це нас усіх щиро, з правдивою і жертвовою любов'ю ставитися один до одного і до кожного ближнього – так, як до Самого Господа? Без жодного сумніву, так! Саме заради цього й прийшов на землю Син Божий.

А ось до теми – повчальна історія. В одному скиті великі подвижники і строгі аскети проводили Страсний тиждень. Монахи вживали трошки хліба і води та молилися увесь день.

Прийшов паломник. І йому влаштували празник. Люди обурилися, мовляв, як ви смієте таке робити? Та ж це тиждень найстрогішого посту! А монахи спокійно відповіли: «Коли приходить Господь, посту немає». Бо «що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх

цих, – те Мені ви вчинили» (Мт. 25:40).

Воістину це свята правда. Піст, як і всі відправи і молитви, – це тільки засіб для очищення серця і наповнення його любов'ю до Бога і ближніх. А для всіх, хто має таку любов, посту не існує.

Звісно, серед нас знайдеться чимало правильних і праведних у своїх очах (та чи Божих?), які заперечать, мовляв, як можна любити такого-то, коли це явний грішник? Таким наша любов має співчувати, з такими співстраждати і молитися за них. Бо в них, як і у всіх нас – той самий образ Божий, тільки спотворений гріхами. Тому любити їх – це значить вболівати за них, переживати за них і молитися за їхнє спасіння. Щоб і вони пережили найважливішу зустріч і мали запевнення у щасливій вічності зі Спасителем Ісусом Христом.

Михайло МЕЛЬНИК.
Священик.

Деякі порівняння

Так склалося, що упродовж більше двох років дуже часто буваю в сусідній Польщі. Ми знаємо, що історія українського народу подекуди тісно переплітається з історією польського народу. Існують непрості та складні віхи в історії України та Польщі, та я не хочу на цьому акцентувати увагу наших читачів. Просто коли буваємо в інших країнах, перше, що спадає на гадку (думаю, що таке буває не тільки зі мною), – це порівняти життя людей в цій країні, де ми в гостях, з нашим життям, життям середньостатистичного українця.

Завважу, що, дяка Богу, наш брат українець тепер може поїхати куди завгодно. Ну, за океан трохи проблематичніше потрапити, але, погодьтесь, можливо. Про Європу взагалі мовчу – економіка та соціальний благоустрій там вже трохи навіть залежать від вкраплень українських працюючих рук та підприємливих мудрих голів з України. Польща якраз вже стала частинкою цієї Європи, тобто, маю на увазі, Євросоюзу. Така собі маленька Польща...

Можливо, ви були в Європі і знаєте, що перше, що не тільки бачиш, а й відчуваєш, – це дороги. Один чоловік сказав: «Як поїду до Польщі, покатаюся по їхніх дорогах, та аж назад не хочеться повертатись». У мене самого на початках «рябило» в очах від їхньої дорожньої розмітки та кількості дорожніх знаків. Комфорт відчутний, особливо в темну пору доби. Деякі дорожні знаки чи розмітки, чесно признаюсь, я ніколи не бачив, хіба пригадував з давніх курсів водіїв, що таке є, виявляється, потрібне для безпеки руху на дорозі.

Друге, на що звертаєш увагу, – на повагу до людей: у магазині в черзі, на вулиці, з боку службовців до людей та навпаки; словом, всюди повага до людини. Це відчувається, цим просякнуте повітря – повага, шана до людини незалежно від її вигляду, одягу, соціального статусу.

Не кажу, що в нас цього немає, але там цього набагато, небагато більше. У нас також зустрічаються ввічливість та доброта людини до людини, але поряд з цим можна спостерігати, коли з уст людини так собі просто вилітають і гнілі слова, і прокляття.

Особливо владі дістається. О, українська владо, тримайся! Взагалі, дивуєшся, як та влада, яку вибираємо саме ми, а не хтось інший, може приймати якісь правильні, адекватні рішення, якщо в її адресу силється стільки «теплих» слів.

Пригадується мені історія, яку розповів чоловік, що писав наукову роботу і вивчав архівні документи про життя в Галичині за часів австрійського імператора Франца Йосифа I. В одній судовій справі розглядався випадок, коли в чоловічому туалеті один з відвідувачів, перебуваючи напідпитку, висловився недобре про імператора. А незабаром до нього завітала поліція. Пізніше відбулося судове засідання, і за рішенням суду він був покараний.

Я не вигороджую нашу владу, але мені здається, що коли ми будемо недобре відзиватись про неї, то вона ставатиме ще гіршою, адже слова, сказані людиною, мають велику силу. Недаремно апостол Павло пише: «Нехай жадне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

Третє, що можна зауважити, – це відсутність п'яних на вулицях міст чи сіл. За два роки я побачив, лише одного нетверезого чоловіка. А в нас? Якось, повертаючись з Польщі, я нарахував в одному нашому містечку п'ятеро чоловіків в стані сильного алкогольного сп'яніння. Такий різкий контраст викликав навіть сміх у деяких пасажирів, але, думаю, це сміх крізь сльози...

А п'ятірки наших людей просто на лавках чи стадіонах, дитячих майданчиках

чи біля будинків? Одного разу йшов за меншою донькою в школу і бачу – а була перша дня – біля входу в підвал будинку молодь (старшокласники чи учні з училища) поставали, поприсідали, у руках – пластикові склянки, пляшка «оковитої», «Кока-Кола» – святкують «в простоті» день народження.

Розказую, пояснюю, свідчу. Повертаюся зі школи – усе те саме, ніякої реакції, знову переконую, вже трохи присоромлюю, говорю по-дружньому. Ніби розуміють, але: «Дядьку, все буде нормально, ми вже розходимося...»

Виходжу – і зустрічаємось втретє, усе те саме, допомагає лише кардинальний підхід: «Зараз викличу міліцію, вас переписуть і повідомлять в навчальний заклад та батькам».

Що поробиш, адже вони беруть приклад зі своїх батьків. У Польщі щось подібне просто недопустиме.

А недавно я звернув увагу на ще один важливий аспект в житті обох країн – Польщі та України. У Польщі заборонені вбивства дітей в утробі матері – аборт. Я спеціально цікавився цим питанням. Виявляється, при проведенні соціального опитування щодо прийняття закону про заборону абортів погляди людей поділилися приблизно наполовину. При винесенні питання на загальний референдум більше 75 відсотків поляків (!) проголосували за заборону абортів.

Приблизно рік тому я бачив великий бігборд з зображенням дитини, яка просить маму дати їй життя, а не вбивати. Помагає? Можливо, й так. За останні роки в Україні спостерігається тенденція до зменшення числа абортів. Згідно з даними МОЗ, у 2013 році проведено 91 877 абортів, а у 2014-му – 70 694. Зауважмо – це офіційні статистичні дані. І водночас в Україні показники проведених абортів на 1000 народжених – одні з найвищих в Європі.

Усі ці гріхи впливають на наш добробут, наші дороги, наші зарплати, нашу владу. «Якщо ви Мене любите – Мої заповіді зберігайте!» (Ів. 14:16), – ці слова Ісуса Христа звернені до нас із вами, українців. Недавно я розмовляв з однією знайомою, розумною жінкою, і вона сказала: «Усе ніби нормально в нас, але ці олігархи – вони обкрадають наш народ». Інший знайомий, теж освічений, розумний чоловік, заявив: «Цю нашу владу треба просто міняти, треба молодих...»

Скільки разів ми вже міняли владу, скільки злочинних олігархів виводили на чисту воду... Кажу знайомим: «Починаймо з себе». Якщо в нашому серці, у нашому духовному центрі не будуть вирізані Божі заповіді, то міняй не міняй владу – усе буде так само...

Я люблю свою країну, свій багатостраждальний український народ і вірю, що буде пробудження в нашому краї. І я молюся за покаяння українців, як за це моляться багато людей.

«Ненько любя моя, Україно, покайся, до небес підійми своє горде чоло...», – звучать речитативом слова з християнської пісні в багатьох серцях як надія на краще життя в нашій Україні, життя з Христом.

Борис ВИШИНСЬКИЙ.

Гендерна ідеологія. Побіжне становище спільноти ЛГБТ в Україні

Продовження.
Поч. в № 1 (204) за 2016 р.

ЛГБТ – загальний термін, що охоплює лесбійок, геїв, бісексуалів і трансгендерів. Це дуже неоднорідна група, яка, проте, часто розглядається як одне ціле в соціально-політичному контексті. Нині вона стала більш розширеною за рахунок інтерсексуальних осіб (ЛГБТІ), яких раніше зазвичай іменували «гермафродитами».

Точно оцінити чисельність ЛГБТІ в Україні неможливо через відсутність статистичних даних та закритість цієї соціальної групи. За даними науки, відсоток ЛГБТ і трансгендерів приблизно однаковий у будь-якому суспільстві. Соціологи з Великобританії, США та Франції – країн, де найбільш виражений гендерний мейнстрімінг, вказують, що частка геїв, лесбійок та бісексуалів лежить десь у межах 2,5-7,5% від загальної кількості дорослого населення. Частка трансгендерів на один-два порядки нижча, десь біля 0,01%. Цікаво знати, що представники спільноти ЛГБТІ в Україні заявляють, що їх біля 2 мільйонів осіб.

Чим відрізняються поняття «гендерна ідентичність» та «сексуальна орієнтація»?

Сексуальна орієнтація означає здатність кожної окремої людини до глибокого емоційного та сексуального потягу, а також інтимних та сексуальних стосунків з особами іншої статі (гетеросексуальна орієнтація), своєї статі (гомосексуальна) або обох статей (бісексуальна). Необхідно відрізнити сексуальну орієнтацію від гендерної ідентичності людини – у переважній більшості гомосексуалів і бісексуалів, так само, як і в більшості гетеросексуалів, гендерна ідентичність збігається з їхньою біологічною статтю.

Гендерна ідентичність стосується суб'єктивного відчуття людиною свого гендера (соціальної статі), який зазвичай відповідає, але може й не відповідати, біологічній статі та включає в себе особисте відчуття свого тіла та інших виразів гендеру, таких, як одяг, мова та

поведінка. В останній час все більше людей відчувають проблеми ідентифікації себе зі статтю, визначеною при народженні, – такі люди називаються трансгендерними особами або просто трансгендерами.

Гендерна ідентичність – не те саме, що сексуальна орієнтація; вона визначає психологічну статтю людини, самоусвідомлення, до якої статі (гендеру) вона належить, тоді як сексуальна орієнтація визначає, до людей якої статі ця людина відчуває психологічно-сексуальний потяг.

До речі, активісти ЛГБТ-спільноти вказують, що нібито існує щонайменше п'ять гендерів (соціальних статей), які необхідно визнати рівними між собою і повинні бути прийняті українською громадськістю, до яких належать жіноча, чоловіча, бісексуальна, гомосексуальна, транссексуальна. У деяких іноземних публікаціях мова йде навіть про 22 типи статей людини (гендерів).

Відтак, здійснюється активне просування і нав'язування українському суспільству через ЗМІ та систему освіти нового розуміння статі не як сукупності бінарних категорій («Ч» або «Ж»), а спектру гендерної ідентичності, який відображає суб'єктивне відчуття індивіда, що не обов'язково збігається з чоловічою або жіночою статтю.

Ще кардинально відрізняється від усталеного раніше розуміння статі як біологічно (генетично) зумовленого поділу людей на чоловіків та жінок, коли належність до певної статі людини визначалася в першу чергу набором специфічних статевих хромосом: жінка – XX, а чоловік – XY.

Чи можна вважати гомосексуальність людини природним нормальним явищем?

Як стверджують захисники прав спільноти ЛГБТІ, гомосексуальність і бісексуальність є природними явищами, оскільки це нібито зафіксовано у більш ніж 500 видів тварин і спостерігаються в людському суспільстві з самого початку його існування. Але за такою логікою цілком «природними» і «нормальними» можна вважати тоді й убивство, хижацтво, канібалізм, інцест тощо. В основі такого світогляду лежить теорія еволюції, яка опускає людину до рівня тварини, нехтуючи

духовною складовою сутності людини.

Зокрема, у працях соціолога Едварда Осборна Вілсона пропонується шукати біологічну базу будь-якої соціальної поведінки у тваринному світі. Його теорія полягає в тому, що людська агресія, ксенофобія, депресія, гомосексуальність – наслідки існування певних генів.

Одна з ідеологів теорії гендеру Маргарет Мід (антрополог, дарвініст, матеріаліст) стверджує, що щасливе життя людини можливе тільки в умовах випадкових статевих зв'язків без ознак вини і неврозу. Майже 50 років ця жінка проповідувала дошлюбні стосунки як вищий прояв людської свободи. Плоди її «праці» певною мірою проявляються у сучасній статистиці розлучень по всьому світу.

Необхідно зазначити, що останнім часом з появою та поширенням нової сексуальної орієнтації – пансексуалізму, щось на зразок сексуального «всєдства» та мінливої статевої ідентичності, відбувається її відмова від ідей вродженого гомосексуалізму.

Зокрема, у ЗМІ все частіше пропагується ідея про те, що гендерна ідентичність мусить бути текучою, невизначеною, відкритою до щоденного вільного вибору. Насправді, в її основі лежить філософія Жана-Поля Сартра, який стверджує, що для того щоб людина почувалася вільною, їй необхідно весь час себе змінювати, бо інакше вона зникає, їй починає це подобатися і так поступово втрачається її свобода. І ця «текуча ідентичність» доходить в окремих зарубіжних публікаціях до 22 гендерів.

Як їх презентують? Спочатку як «соціальні ролі», кажуть, що це професії, це рівність чоловіка й жінки, вільний доступ жінок до чоловічих професій та посад. А пізніше під цими гендерними ролями розуміють різні «моделі» сексуальної поведінки, що, по суті, означає, що будь-яке сексуальне збччення інтерпретують як окрему й рівноцінну «роль». Таким чином, відбулася поступова підміна поняття у суспільній свідомості.

Зоя ХИТРА.

*Кандидат педагогічних наук,
викладач анатомії та фізіології
людини Київського університету
ім. Б. Грінченка.*

Сепаратисти «ДНР» відновили релігійні переслідування в Донецьку

Представники самопроголошеної «ДНР» організували мітинг проти «сект» біля храму УГКЦ в Донецьку

Акція протесту проти «сектантських організацій» пройшла 29 січня 2016 року біля греко-католицького храму в Куйбишевському районі Донецька. У ній взяла участь близько 500 осіб, частину з яких організовано підвезли автобусами. Серед учасників мітингу були неповнолітні діти, які виглядали як школярі.

Учасникам мітингу видали плакати «Ні – сектам в ДНР», «Греко-католицька церква – провідник антиреспубліканського діяльності», «Припиніть гоніння православних християн!», «Скажімо «Ні» вірі, що благословляє війну на Донбасі», «ДНР – територія без сект».

Серед звинувачень на адресу так званих «сектантів», серед яких мали на увазі і греко-католицьку парафію, називалися «фінансування від ЦРУ» (спецслужби США) і відповідна «обробка» молоді.

Керівник департаменту інформації УГКЦ о. Ігор Яців повідомив, що після активізації бойових дій на Донбасі 2014 року греко-католицькі священники отримали розпорядження покинути території, підконтрольні бойовикам, оскільки ніхто не міг гарантувати їх безпеку. Однак, не

зважаючи на небезпеку, значна частина з них залишилася зі своїми парафіянами, попередньо евакуювавши свої сім'ї. І ось недавно, відзначає Яців, «почалася нова хвиля нагнітання... І напевно події в Донецьку – це частина однієї великої інформаційної технології проти нас».

Водночас, з Донецька повідомили про затримання бойовиками «ДНР» президента Центру релігієзнавчих досліджень і міжнародних духовних стосунків Ігоря Козловського.

Вчений-релігієзнавець не міг вийти з міста через необхідність догляду за тяжко хворим членом сім'ї. Незабаром

його родичі заявили про проведення силовиками «МГБ ДНР» самовільного обшуку в його квартирі. Точне місцезнаходження і доля Ігоря Козловського досі не відомі.

Як повідомляв ІРС, у травні 2015 р. глава самопроголошеної «ДНР» Олександр Захарченко заявив про визнання чотирьох конфесій – православних (Московського патріархату), римо-католиків, ісламу та юдаїзму. Усі інші віруючі включно з греко-католиками та євангельськими християнами були віднесені до числа «сектантів».

ІРС.

«Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом: час родитись і час померати, час садити і час виривати посаджене, час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати, час плакати й час реготати, час ридати і час танцювати, час розкидати каміння і час каміння громадити, час обіймати і час ухилитись обіймів, час шукати і час розгубити, час збирати і час розкидати, час дерти і час зашивати, час мовчати і час говорити, час кохати і час ненавидіти, час війни і час миру!» (Екл. 3:1-8).

У цьому уривку багато говориться про час. Але я хочу особливий наголос зробити на слові «свій».

Переважна більшість із нас має відношення до городів, земельних ділянок і добре знає, як важливо вчасно зорати, посіяти чи посадити, вчасно зібрати і складувати. Не просто посіяти, а посіяти вчасно. Не просто зібрати, а зібрати вчасно. Не просто обробити, а зробити це вчасно.

Кожна господиня знає, що важливо не просто покидати продукти до каstrулі, а покласти все у свій час, не раніше і не пізніше. І якщо так важливо все робити своєчасно на городах і кухнях, то як важливо робити все вчасно і в інших сферах нашого життя – духовній, душевній тощо.

Час для виховання

Є свій час для виховання дітей. Наші діти завжди будуть нашими, і поки живі батьки, усі ми – діти. Але період, який Бог дав нам для їхнього виховання, щоб настановити їх на дорогу Господню, щоб передати їм свою любов і віру в живого Бога, – дуже і дуже короткий.

Єзуїти казали, що дитина, яку вони виховували від трирічного віку і до восьми років, назавжди залишиться єзуїтом. А психологи запевняють, що 75 відсотків усієї інформації дитина засвоює у віці до трьох років. І це підтверджує Біблія, коли каже, що «з уст немовлят учинив Ти хвалу...» Найсвітліші уми не можуть цього пояснити, але це факт. І недаремно Слово Боже каже: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Пр. 22:6).

Коли наші діти маленькі, ми, батьки, якраз стаємо на ноги. Будемося, вчимося, заробляємо, дбаємо, влаштуємо життя. І часто пріоритети наші порушені. Ми думаємо, що діти підроснуть, нарозумляться, і тоді ми сядемо і поговоримо з ними, усе їм розкажемо. Однак найкращий час – це зараз. І чим молодші наші діти, тим краще.

Божий чоловік Давид, солодкий співак Ізраїлю – він написав половину псалмів Біблії – найбільше сумував не

Для всього свій час

Ростислав МУРАХ
Старший пресвітер
Хмельницького
обласного
об'єднання церков
ХВЄ, єпископ

спрагненого і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли, чи нагим і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в'язниці і до Тебе прийшли? Цар відповість і промовить до них: По правді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили» (Мт. 25:34-40).

Нехай від нашої віри в Бога тим, хто поруч з нами, буде світліше, буде тепліше. Хай люди навколо нас через наші добрі діла прославлять Господа. І перш ніж проповідувати устами, проповідуємо своїми ділами. Це найпереконливіша проповідь.

За Другої світової війни у с. Вороновиці на Чернівецьчині був влаштований концтабір. Там за колючим дротом просто неба жили євреї і всі, хто видавався німецькій владі підозрілим (не мав документів, наприклад).

Місцеві селяни довідалися, що начальник табору ласий на гроші, і давали йому хто що мав цінного – гроші, золоті речі, взамін прохаючи відпустити «племінника», «брата», «сусіда» тощо. І багатьох таким чином врятували. Потім євреїв з табору перевезли до ґето в Кам'янці-Подільському, і там 28 тисяч євреїв було розстріляно.

Коли те лихоліття скінчилося, якось після служіння в церкві у Вороновиці на середину вийшов якийсь чоловік з мішком за плечима. І почав ридати, витрушуючи з мішка румунські банкноти старого взірця. До нього підійшли люди, щоб заспокоїти, і він їм сказав, що за всі ті гроші міг викупити в роки війни цілий той табір. А він беріг їх, бо дочок треба було видати заміж, допомогти їм влаштувати побут... А потім та територія відійшла до Радянського Союзу, і всі його збереження знецінилися, тепер це був просто мішок кольорових папірців.

І він втратив сон і спокій – стільки людей загинуло через його захланність.

Час для навернення

Коли я ще був молодим дяконом, якось відчув в серці дуже сильне ба-

жання поїхати у село, де я народився, і відвідати одного чоловіка. Я добре розумів, що це бажання прийшло від Господа. Але оскільки планував в одній справі їхати в село через день, то вирішив, що тоді і зайду до того чоловіка і таким чином поєднаю дві справи.

Як відомо, зі своєю совістю завжди можна домовитися. Совість – це слуга наших переконань.

Через день я був в селі. Вирішив свою справу і почав думати, що робити з тим Сашею. Я ніколи не мав з ним ніяких справ, про що ж буду з ним говорити? Він свого часу сидів у тюрмі після скоєння аварії, грав у наперсток, обманював людей. Про що мені з ним говорити?

І я почав шукати причини, щоб не йти до нього. І подумав, що через нього можу запізнитися на вечірнє служіння, а дякону це не годиться, служіння – свята справа, тим більше для дякона.

Через два дні я знову був у селі. Мама зустріла мене словами: «А в нас вчора був похорон. Сашу поховали». І щось в мені обірвалося. Я був за кількасот метрів від його хати – і до нього не зайшов. Хіба Господь не дав би мені про що з ним говорити? Хіба я не міг просто запитати, чи не хоче він прийняти Ісуса як свого Спасителя? Хіба не міг просто помолитися за нього? Оце й вся бесіда.

І я плакав тоді і просив Господа, щоб ніколи нічого подібного в моєму житті не повторилося. І зовсім недавно одна сестра з нашої церкви з Хмельницького попросила мене провідати свою невірнучу родичку. Молода жінка – 29 років – захворіла на СНІД. Вона не гуляща – так сталося, це не була жінка легкої поведінки. Чоловік покинув її, а на додаток вона осліпла внаслідок хвороби.

Ми взяли ще двох сестер і поїхали в те село. Я побачив її, як тільки зайшов до хати, – молода гарна жінка. Привітався і сказав, що мене звати Ростислав і, якщо вона не проти, я хотів би з нею поговорити. Поспілкувалися, помолитися. І вона прийняла Ісуса як свого Спасителя.

А коли сіли за стіл, та жінка розповіла, що півроку тому їй приснився сон. Перед нею став якийсь чоловік у білій одежі і сказав: «У твій дім прийде мужчина, його звати Ростислав. І все, що він тобі каже зроби, те зроби».

Як то добре, відкинувши суєту, прислухатися до Божого голосу і зробити те, що Він каже. Бо є час служити Богові. «Сьогодні, як голос Його ви почувете...» Не завтра, не післязавтра, а сьогодні. Є час, щоб навернутися до Господа, час, щоб покаятися.

Я не прийшов до Господа через хво-

робу, біду чи залежність. Коли я прийшов до Господа, усе в мене було добре. Я був одружений, чекав на народження донечки, закінчував інститут, займався спортом і не вживав алкоголю. У той час зустрівся з віруючими людьми, вони розповіли мені про Бога, я почав відвідувати церкву, покаявся, а згодом покалася і дружина.

Бог покликав мене в добрий час. І я пішов. Бог всіх кличе в добрий час, Він не спекулює бідами, горем, хворобами і випробуваннями. Він бажає, щоб ми самі були ревними і навернулися у свій час. Та іноді заради спасіння нашої душі Він веде нас через якісь неприємні речі. Але Божий спосіб – «приємного часу почув Я тебе, і поміг Я тобі в день спасіння! Ось тепер час приймний, ось тепер день спасіння!» (2 Кор. 6:2).

Приймного часу – це коли ти здоровий, коли при пам'яті, при доброму розумі, коли в тебе все гаразд, іди до Бога і віддай Йому своє життя.

Іди до Бога в добрий час, щоб Йому не довелося вживати якихось інших методів, щоб спасти твою безсмертну душу.

Час для прощення

Дуже важливо вчасно простити і вчасно попросити прощення. Один чоловік з нашої церкви ревно плакав передо мною, бо сильно скривдив свою маму і не встиг попросити в неї прощення – вона невдовзі померла.

Багато людей не розуміють, що таке прощення. Мовляв, як можна забути таку страшну кривду! Але прощення – це не провал в пам'яті, простити – не значить все забути. Простити – це значить прийняти рішення зайняти щодо людини євангельську позицію. Якщо ця людина голодна – я нагодую її. Якщо спрагнена – дам пити. Провідаю в лікарні. Допоможу їй у біді і скруті.

Прощення і загоєння сердечних ран – це не одне і те саме. Прощення – це рішення, це моментальний акт. Загоєння ран – це тривалий процес, який може тривати роками. Але коли ми простили людині і поведимося з нею за Євангелієм, – сердечні рани загоються швидко.

Час для любові

Для всього свій час, і для любові також. Є час, щоб віддавати свою любов сім'ї, дітям, друзині чи чоловікові, церкві і служителю.

Я завжди старався бути добрим чоловіком для своєї дружини. І коли її не стало, найбільше, що я хотів, – щоб вона повернулася хоча б на п'ять хвилин, щоб їй сказати, як сильно її люблю, як ціную і дорожув нею.

Спішіть любити, бо життя коротке. І сьогодні, коли я маю другу дружину, я стараюся віддавати їй вчасно турботу і любов.

Бо для всього свій час.

Є в Біблії дуже цікавий вірш — «Боже слави моєї, не будь мовчазливий» (Пс. 109:1). Тут Давид дає Богові нове ім'я: Бог слави моєї. Цікаво, що Давид назвав так Бога не після того, коли став царем або коли переміг Голафа чи одружився. Ця подія, на думку істориків, сталася тоді, коли він втік від Саула, рятуючи своє життя, спав у печері, голодував і переживав зраду друзів.

Давид благав Бога про допомогу, а Бог не допомагав...

Найтяжчі хвилини життя приходять не тоді, коли ми раптово втратили роботу, переживаємо проблеми в сім'ї чи хворіємо. Найтяжчі хвилини — це коли ми все це переживаємо, а Бог мовчить. Напевно, кожен з нас проходив через таке. І що робити в таких випадках?

У Давида було багато таких ситуацій. І коли він переживав нелегкий період, а Бог мовчав, Давид вирішив зайнятися своїм улюбленим ділом: хвалити Бога, не чекаючи відповіді! Він навіть дав Богові нове ім'я: Бог слави моєї!

Ви не можете назвати Бога Богом своєї слави, якщо прославляєте Його лише п'ять хвилин на тиждень, лише на недільному служінні чи тоді, коли справи йдуть прекрасно...

Більше того, іноді найтяжчі моменти можуть стати приводом до щирої хвали. Це не лише ви-

явить нашу віру, але й може стати платформою для Божого чуда.

У Біблії читаємо цікаву історію про чоловіка, якого можна назвати найбільшим невдахою у світі. «Після того юдейське свято було, і до Єрусалиму Ісус відійшов. А в Єрусалимі, біля брами Овечої, є купальня, Віфеса по-єврейському зветься, що мала п'ять ганків. У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено... А був там один чоловік, що тридцять і вісім років був недужим. Як Ісус вгледів, що лежить, та, відаючи, що багато він часу слабує, говорить до нього: «Хочеш бути здоровим?» (Ів. 5:1-6).

Величезні натовпи людей заповнили столицю Ізраїлю. Зазвичай на юдейське свята збиралися люди не тільки з Єрусалиму, а й з усієї Юдеї, Галілеї і навіть з інших країн. Тут зустрічалися родичі, друзі і знайомі, що жили в різних містах. Як правило, свято тривало кілька днів, люди веселилися, співали, гостилися і спілкувалися. Це був довгоочікуваний час для кожного юдея.

Та декому було не до свята. Один чоловік, котрий хворів 38 років, спостерігав за святом збоку... Бо як можна веселитися, коли ти лежиш хворий і не можеш контролювати ситуацію?

Як найнещасніший у світі чоловік отримав чудо від Бога

І це триває не рік і не два, а довгі 38 років...

Сьогодні багато людей подібні до того чоловіка: вони спостерігають за святом зі свого вікна. У когось робота добра, а ти — в боргах. Хтось відпочиває на Гаваях, а ти — на брудній річці. Знайомі виставили на Інстаграм фото з дорогого ресторану, а в тебе ледве на Burger King вистачає. У когось багато друзів, а в тебе всього п'ять і ті — у Фейсбуці...

Ми часто проходимо ситуації в житті, які не розуміємо, на які не можемо впливати. І ніхто не хоче або не може нам допомогти. Іноді здається, що люди ставляться до нас несправедливо. У того хворого чоловіка не було нікого, хто б допоміг йому дійти до води. Може, раніше в нього й були друзі, але з часом всі його покинули.

Коли вже настане прорив у моєму житті? Скільки можна чекати відповіді від Бога? Незабаром свято, а я нікому не потрібний.

Та не сумуйте, свято може стати вашим! Там, де ми безсилі, Бог починає діяти! Ісус зайшов у купальню і пішов до хворого, обминаючи інших.

Він не випадково вибрав його. У Бога все під контролем... Бог знає вашу ситуацію і знає, через що ви сьогодні проходите. І Він легко може вчинити чудо і у вашому житті!

Здавалося, добра доля обійшла стороною того хворого чоловіка: 38 років нездужати — це серйозно. Його обійшов усіх — він десятиліття пробував зайти до води, коли ангел порушував воду, але марно, завжди його хтось випереджував. Але його не проминув Ісус!

Після цілєння экс-хворий став родзинкою свята. Фарисеї і священники збиралися в храмі, розпитуючи, як він отримав цілєння! Весь Єрусалим заворушився...

Тому запам'ятаймо: не важливо, в якій ситуації ми опинилися і скільки часу не можемо ситуацію виправити. Важливо одне: продовжувати вірити в Бога. І настане час, коли Він навідає нас і влаштує нам свято.

Найбільший у світі невдаха отримав своє чудо, коли в його життя прийшов Ісус Христос. Може, настав час відчинити Йому двері до свого життя?

Казки — богослов'я ідолопоклонства

Казки багато в чому формують наше ставлення до містичного, уявлення про таємничий, невідомий, незбагнений потойбічний світ, який може вдеритися в наше життя, вдеритися всупереч нашій волі.

Серед цих уявлень — мрія про прекрасне, яке не вимагає праці і сил для того, щоб стати багатим, щасливим, успішним. По суті, це мрія про перевтілення — перетворення однієї особистості на іншу, і якщо вона здійснюється, той, кому пощастило, отримує надприродну силу, владу над людьми і природою, яким би жалюгідним, вбогим і недоумкуватим він не був до того.

Казки — це богослов'я ідолопоклонства, його догматична книга. У центрі будь-якої казкової розповіді стоять ідол, магичні ритуали, що дозволяють взяти над цим ідолом гору, тобто змусити його робити те, що хоче герой. Згадаймо казку про Івана-дурника і щуку, яку він упіймав в ополонці. Формула «за щучим велінням, за моїм хотінням» (по суті, це відьомські заклинання, що творять чуда) найкраще демонструє дію магії в цій конкретній історії.

Спокусливість казок в тому, що добро там завжди перемагає зло, тобто всі темні сили — змії, кощі, бабуга... Злі і страшні завжди переможені і посоромлені. Ми бачимо результат (зло переможено) і, задоволені цим, не задаємося найголовнішим питанням: як це сталося? Адже, що би ми не робили і до чого б не прагнули в житті, незмінною цінністю наших вчинків залишається не сам результат, а те, як ми його досягли. Не мета, а засоби, вибрані для досягнення цієї мети, нехай і найбільш родючої на світі. Тому що якщо б чудовою не була мета, негідне досягнення її може цілком позбавити цю мету всякої цінності.

Герої казок і магичні правила

Герої казок завжди приймають правила гри, в центрі якої — ідол і магія, діють за цими правилами і здобувають перемогу тільки завдяки тому, що перемогли ворогів їхньою ж зброєю. Так у казці про молодильну яблук і живу воду цар посилає синів за молодильними яблуками, щоб з'їсти їх і здобути другу молодість (ідея безсмертя). Іван-царевич, невдаха і нікчема, і тут починає діяти не як всі розумні люди. Він виводить свого коня... з погребу. Ця деталь значуща: для мандрівки в інший світ звичайний кінь із звичайної конюшні не годиться, потрібен особливий, з іншого, підземного світу. Допомагає йому тут якась бабуса — темна особистість, що уособлює помічника з іншого світу.

Дії багатьох слов'янських (і не тільки) казок розгортаються в глухому темному лісі — світі, де володарюють демони. Лісова стихія з давнини лякала людей. Вона жила за власними законами, наповнена загадковими звуками, запахами, що нерідко сприймалися як загроза людям, адже за всім цим вони

Казковий світ

Діти захоплюються казками — у них про все розповідається мовою, яка їм зрозуміла, мовою яскравих образів, які запам'ятовуються надовго. Казки, напевне, — той невидимий, але міцний міст, який перекинутий в духовній сфері між дорослим і дитячим світами, поєднуючи дві ці цивілізації і даючи можливість розуміти один одного.

Кому в дитинстві не розповідали казок? Вони відіграють велику роль в нашому житті, тому що закладають у підсвідомість людини певні стереотипи духовного мислення, поглядів на життя, правил поведінки, уявлення про справедливість, добро і зло.

бачили демонів. Саме туди, у гушавину і глушину, привозить батько нашого Івана-царевича, щоб залишити його самого-самісінького. Відразу після цього появляється баба-яга, хатинка якої — символ межі між двома світами. Перетнувши її, можна з реального світу, де живуть всі смертні, перебраться в потойбіччя, куди доступ смертним заборонений.

Казкова магія через обряди посвячення

Цікава постать самої баби-яги: у неї костяна нога, ходити вона не може, літає в ступі; вона сліпа, людини не бачить, а лише чує її живий дух. Її ж власний дух мертвий. Вона — сутність, що належить потойбічному, демонічному світові.

Наш герой, щоб вирішити поставлене перед ним завдання, вступає з бабою-ягою в гру. Готує за її наказом якусь їжу, мисться і їсть. Цей нехитрий набір дій — виконання відьомських обрядів ініціації, що включає, власне, підготовку ритуальної дії, ритуальне обмийтя-хрещення, споживання ритуальної їжі — причастя.

Ініціація-посвячення відбулася, наш герой увійшов в інший світ як повноправний його представник. Тепер, як своя своєму, баба-яга дає герою поради, чарівне зілля і засоби пересування, застерігає про небезпеки на шляху.

Якщо уважно прочитати багато казок, то можна легко знайти в них усілякі описи стародавнього магичного обряду ініціації. У казках це посвячення юнака в чоловіки, у відьомській практиці — звичайної людини у чарівника, тобто перетворення однієї сутності на іншу.

У виконанні надприродних завдань без магичної сили не обійтись. А одержати її можна, тільки перейшовши в потойбічний світ. Це дорога, яка пролягає через ритуальну смерть і подорож в царство мертвих — тридев'яте царство, тридесяту державу.

Казки описують багато різновидів ритуальних смертей — поглинання тваринами, мертвий сон чи сон від мертвої води. Поглинання смертю відбувається, коли герой потрапляє в закриті приміщення, що нагадує гроб, скажімо, хатинку баби-яги, без вікон, без дверей, на курячих ніжках.

Вершина ієрархії духів казки

Цікаво розібратися також у сутності такого колоритного персонажу, як кощій невмирущий. Прочитавши хоч одну казку, де він діє, можна безпомилково визначити, яке місце він посідає на ієрархічних сходинах демонічних духів. Звичайно, найвище. Баба-яга визнає його силу і могутність і потайки ненавидить верховного демонічного правителя, тому з такою легкістю видає Іванові секрет його смерті.

Перемоги кощія традиційним способом неможливо — лише за допомогою спеціального ритуалу, який зашифрований у символах: десь росте дуб, на дубі — скриня, у скрині — заєць, у зайці — качка, у качці — яйце, в яйці — голка, на кінці голки — смерть кощія.

Кожен символ, безумовно, має своє відьомське значення. Відламавши кінчик голки, герой не тільки вбиває кощія, а й отримує ту магичну силу, яка раніше належала верховному правителю демонів.

Перемога Івана — це щось більше, ніж смерть кощія, він оволодіває його неймовірним багатством, нареченою і магичною владою. Іван стає духовним демонічним правителем, тобто кощієм в новому вигляді. Більше того, він набуває безсмертя, його вже не можна вбити, не вдаючись до магії.

І ось цьому підтвердженню: брати-невдахи, позаздривши, вирішують позбутися Івана, щоб присвоїти собі всі його досягнення. За людським розумінням, цей злочин їм вдається, але вони не знають, з ким мають справу: герой після смерті воскресє чудесним чином, адже він тепер — кощій невмирущий.

Мова давньої магії

Так казка, спочатку усно, потім записана, служить способом передачі деталей і порядку магичних ритуалів, вміло навчаючи давньому поганству і магії. З покоління в покоління передавала вона принципи ідолопоклонства, зачаровуючи слухачів поезією чудес і казкової сили, здатної дати необхідний результат.

Чи не звідси в нашого народу, вихованого на казках, — така любов до чудес і віра в них. Можливо, саме казкова мрія про скатертину-самобранку допомогла попередньому поколінню сприймати ідею комуністичного благоденства як рідну.

Ця думка так міцно засіла у нашій свідомості, що ще й тепер ми надіємося на цю скатертину, яка без наполегливої праці і особливих зусиль забезпечить нам щасливе життя.

Для легкості й зручності казка нерідко передавалася в поетичній формі, містила приповідки у віршах. Вірші — це те, чого спочатку навчають дітей, розвиваючи їх пам'ять і образне мислення.

Знаючи це все, чи будемо ми й далі читати дітям казки? Напевне, будемо. Адже вони, як вже підкреслювалося, — це місток між дорослим і дитячим світами, найкращий спосіб говорити з дітьми їхньою мовою. Можна використати цю зрозумілу для дітей мову, щоб доступно розповісти про моральні якості: доброзичливість, доброту, любов, а також про хитрощі, підступність, обман, безчестя... Однак, якщо ми сприймаємо духовний світ серйозно, то будемо вибирати, які казки дітям читати.

Казки і Біблія

Дуже важливо не тільки читати казки, а й пояснювати їх, розбирати з дітьми, розставляти акценти. Буде доречно проголосити: це погано, що Червона Шапочка не послухалася бабусі, що хитра лисиця обманула зайця, що Іванко полінувався...

Однак важливіше паралельно з казками читати Біблію, спочатку — дитячу, у мірі дорослішання дитини — Святе Писання. Адже воно, якщо вдуматися, також повне образів, до сприйняття яких така відкрита дитяча душа.

Чим швидше діти почують біблійні притчі і розповіді, тим більше ми можемо бути впевнені, що фундамент духовного світу людини буде сформовано належним чином. Біблійні історії лягають на найродючіший ґрунт дитячої довірливості і зберігаються там як добре насіння, щоб потім, за сприятливих умов, дати добрі сходи і плоди. І можна бути абсолютно впевненим, що біблійні образи послужать найкращому вихованню і напоумленню.

С. К.

Маленькі діти мають духовні потреби, будучи духовними істотами. Не буде іншого такого віку, коли людина настільки чутлива до питань віри. Це підтверджують і дослідження, і здоровий глузд.

Помилки віруючих батьків

Хочете стати учасником захопливої бесіди з вашими друзями-християнами, у котрих є діти? Тоді просто запитайте, що вони вважають найбільшим міфом про християнське виховання. Впевнена, що більшість ваших друзів назвуть хоч би один.

За останні десять років я, віруюча мама, за родом професійної діяльності спілкуюся з багатьма віруючими батьками. І я помітила стійкі міфи, які гальмують і калічать виховний процес в християнських сім'ях, особливо коли це стосується духовного виховання дитини віком до п'яти років.

Протягом останніх десятиліть до цієї вікової групи у світі особлива увага. Саме тому різні пропагандистські групи влаштовують кампанії за обов'язковим початковим школи для всіх малюків. Саме тому працюють телепрограми «Дитина Ейнштейн», існують памперси з принцесами і зубні щітки з машинками. За розум дитини борються політики, педагоги і маркетингологи.

І церква з батьками не повинні тут відставати. Тому що ми знаємо: наші маленькі діти мають духовні потреби, будучи духовними істотами. Не буде іншого такого віку, коли людина настільки чутлива до питань віри. Це підтверджують і дослідження, і здоровий глузд.

Щоб правильно виховати дитину, турбуватися треба багато про що, у тому числі й про те, як позбутися своїх помилок.

Ось міфи, які живуть в головах багатьох християн.

«Я не можу розповідати своїм дітям про Бога, тому що я не такий, якого з себе вдаю»

Гірка правда полягає в тому, що всі люди — лукаві. Ми живемо за одними правилами, а вдаємо з себе інших. Про це говорив ще Мойсей. Про це говорив Ісус. Апостол Павло також про це говорив. Уся Біблія розповідає про це. А рецепт Божого Слова простий: молитися і жити в благодаті, яку дарує нам Христос.

Так, будуть рани і синці, але кожного дня з вірою несіть свій хрест. Не здавайтесь! Ваша дитина буде бачити, як ви працюєте над своєю вірою, і винесе потрібний урок з вашої наполегливості.

«Я ще сам недостатньо знаю, щоб духовно виховувати дитину»

Насправді якщо ви щиро вірите в Спасителя Христа, то все, що потрібно знати, ви вже знаєте. Одного разу ваша дитина запитав вас про причини вашої віри, у вас є своє свідчення — чудо Ісуса Христа, що спасло вас, коли Він доторкнувся до вашого життя. Продовжуйте надіятися на Нього, і ви будете зростати — і як духовний вихователь у тому числі.

«Моя дитина — чистий листок, на якому я пишу»

Дослідники вивчають це питання вже не одне десятиліття і досі не можуть зробити остаточний висновок: що більше впливає на розвиток дитини — вроджені риси характеру чи виховання.

Відповідь на це питання дуже залежить від окремих, конкретних випадків. Напевне, у духовній сфері принцип такий самий. На кожну дитину, яка духовно розквітає в якихось певних умовах виховання, знайдеться така, якій за цих умов виховання більше нашкодило, ніж допомогло.

Не вірите? Запитайте про це в будь-яких батьків, в сім'ї яких більш ніж одна дитина. Бог створив вашу дитину, дав їй унікальну душу і приготував для неї унікальний план ще до того моменту, коли ви дізналися про те, що у вас буде ця дитина (Пс. 139). Бог все для неї вже передбачив.

«Перші кілька років достатньо турбуватися тільки про фізичні потреби дитини»

Частка правди в цьому, звичайно, є. Поки дитина маленька, здається, що ви тільки годуєте її і змінюєте підгузники. Але ваші взаємини з дитиною, все ж таки, значною мірою духовні. Бог вдихнув у ваше маленьке чудо Свій подих, Він бачив, як формувалося це маленьке тіло. І Він не відійшов від вас, коли дитина появилась на світ.

Більше того, його присутність вам необхідна як ніколи. Ваша голова, як і ваші руки, переповнена турботами, ви втомилися, а Біблію вже кілька місяців не розгортали...

Моліться! Співайте! Бог так влаштував малюків, що вони особливо сприйнятливі до голосів. Тож змусьте свій голос працювати! Допомагайте вирощувати посіяне Богом насіння. А користь буде від цього і вам, і вашій дитині.

«Я можу захистити свою дитину від гріха цього світу»

Дуже нерозумно думати, що ми можемо якось вберегти своїх дітей від гріха. І попри це ми все одно стараємося це робити. Нам здається, що ми можемо захистити своїх дітей від помилок, які робили самі.

Але найкращий спосіб захистити своїх дітей від гріха цього світу — молитися про них щодня. Сумно це визнавати, але багато дітей страждають від чийогось гріха вже в ранньому віці. У когось розведуться батьки, хтось стане жертвою насильства чи сімейних конфліктів.

Моліться і просіть всіх, хто вас знає, молитися за вашу дитину. А Бог буде вірним незмінно і завжди.

«Достатньо дитину щонеділі водити до церкви»

Хоч церкву можна назвати цінною складовою духовного становлення дитини, лідери вашої церкви першими розв'яжуть цей міф. Якщо ні, то вам варто пошукати іншу церкву. Моліться, щоб у житті вашої дитини появились добрі наставники. Допоможіть своїм дітям знайти спілкування з добрими людьми і брати участь в добрих програмах. Перевіряйте обов'язково, чому вчать ваших дітей у недільній школі чи в дитячому служінні церкви. Але пам'ятайте завжди, що головним духовним наставником ваших дітей залишаєтеся ви. Найбільше на життя дитини впливають батьки.

«Діти можуть реагувати тільки на факти, на те, що можна побачити і до чого можна доторкнутися»

Мабуть, це найбільший з усіх міфів. Діти якраз і живуть у невидимому світі, маленькі і беззахисні. Згадайте своє дитинство й те, як ви намагалися зрозуміти навколишній світ. Духовні битви в такому ранньому віці зовсім не дрібні. Діти відчують, коли слова і діла дорослих не відповідають одне одному. Вони знають, що таке «сердитий батько». Вони знають, що невидиме цього світу сильніше за них. Але вони також знають — значно краще за дорослих — як радіти всяким дрібницям.

І ми можемо розповісти їм про теми, пов'язані з вірою, — про жертву, про силу, про дух, про вічність, тому що вони здатні ці теми відчувати інтуїтивно. Так вони влаштовані.

Співзвучне з цим останнім міфом і переконання, що духовний розвиток може зачекати, поки дитині не сповниться хоч би п'ять років. Але найкращий час, щоб сформувати в душі дитини засади істини і мудрості, — якраз до досягнення цих самих п'яти років. Ніколи ще ваша дитина не буде такою відкритою до ваших настанов в порад.

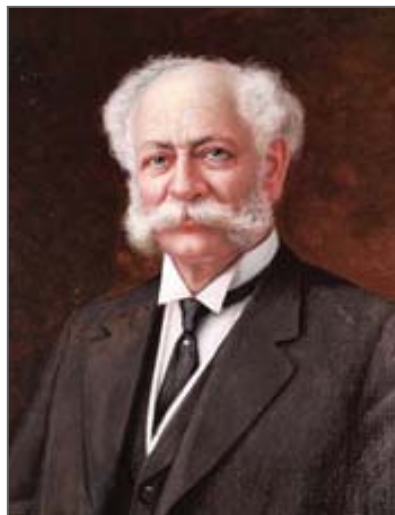
Каллі ГРАНТ.

«Король кетчупів» Генрі Хайнц: ЙОГО ВІРА, СЛУЖІННЯ І БІЗНЕС

Мало хто знає, що Генрі Хайнц, якого називають «Королем кетчупів» і вважають засновником харчової промисловості у США, був посвяченим християнином. У некролозі у зв'язку з його смертю було написано: «Генрі Хайнц — віруючий, філантроп, підприємець...»

Історія життя Хайнца показує, як можна поєднати віру в Бога, практичне служіння, громадську діяльність і бізнес.

організувати справу. Він підбадьорював співпрацівників і вносив помітки в блокнот про впровадження новинки.

Минуло небагато часу, і на прилавках крамниць появились маленькі пляшечки з написом Pure Food Products, що означало початок нової чудової сторінки в діяльності фірми.

Хайнц був видатним керівником і користувався повагою серед зростаючої кількості працівників фірми. Він був людиною дії, його очі постійно випромінювали світло і невечерню енергію. Він не тільки вчив, а й завжди готовий був пояснити, показати і дати переконливий урок про все, що знав сам.

Він був настільки щирим у спілкуванні з людьми, що сама його присутність пом'яшувала незадоволених і підбадьорювала пригнічених. Ідеї, ліній поведінки і методи продажу продукції були постійною темою його розмов, хоч він лише на короткий час заглядав у свій робочий кабінет. Його найближчі співпрацівники не могли пригадати, коли він затримувався у своєму кабінеті більше ніж на 20 хвилин.

Він розробляв нові технологічні процеси і рецептуру, нові методи продажу, і фірма швидко розросталася. Необхідні були нові площі, споруджувались нові фабрики і збільшувався асортимент продукції. І при цьому всі дотримувались «принципів Хайнца». У всіх приміщеннях фірми мали дотримуватися ідеальної чистоти. Закупка сировини і методи продажу були абсолютно відкритими і чесними.

Компанія Хайнца була першою з усіх

американських компаній, яка турбувалася про добробут своїх робітників. Засновник компанії наполегливо вимагав, щоб для робітників були організовані їдальні, роздягалки, туалетні кімнати, гімнастичні зали, плавальні басейни, щоб вони забезпечувалися уніформою і їм надавалася безплатна медична і стоматологічна допомога, а також виплачувалося пожиттєве страхування і надавалися можливості для подальшої освіти.

У результаті проведених заходів робітники майже не звільнялися з харчової імперії Хайнца в Пітсбурзі. Сам Хайнц залишався безпосереднім організатором всіх заходів і був, за словами одного зі своїх управлінців, взірцем душевного спокою.

Протягом всього свого життя він брав активну участь в служінні церкви, очолював недільну школу і надавав фінансову підтримку різним церквам в організації недільних шкіл. Протягом 25 років він очолював роботу з організації недільних шкіл, а також брав участь в різних евангелізаційних кампаніях. В одній із таких кампаній в Пітсбурзі про Божий план спасіння довідалися близько 2000 осіб, було відвідано понад 83 тисячі домів.

Він жертвував кошти на організацію недільних шкіл в Японії. У 1918 році Хайнц очолював делегацію з 29 пасторів і бізнесменів, яка відвідала 70 міст в Японії, Кореї і Китаї. Він завжди охоче відвідував інші церкви і промовляв до віруючих, підкреслюючи необхідність нести Добру Новину підрастаючому поколінню через служіння недільних шкіл і організацію класів з вивчення Біблії для молоді.

Перед його смертю в 1919 році на фірмі Хайнца працювали 6 523 чоловік, діяли 26 заводів, було відкрито 26 офісів та інших фірм. Фірма належала 100 000 акрів землі. Коли в пресі був опублікований некролог у зв'язку з його смертю, там справедливо відзначалася послідовність інтересів в його житті: «Генрі Хайнц — віруючий, філантроп, підприємець...»

«Віра була служінням його життя», — говорив про нього декан Пітсбурзького університету. І Генрі Хайнц чітко заявив про те, що він має на увазі під вірою, коли писав свій заповіт: «Очікуючи тої миті, коли закінчиться моя земна кар'єра, я хочу почати свій заповіт із сповідання своєї віри в Ісуса Христа як свого особистого Спасителя, що було основою мого життя».

Місіонер з пістолетом

29-річний місіонер з Америки Джим Елліот і четверо його друзів вирушили в джунглі в Латинській Америці на маленькому літаку, щоб проповідувати дикому племені аука.

Плем'я аука мало страшну репутацію — вони вбивали всіх, хто наближався до їхнього поселення. Усвідомлюючи небезпеку, команда молодих людей готувалася до цього два роки. Вони жили на безпечній віддалі від племені і час від часу літали над ними на літаку, скидаючи продукти та інші подарунки. Їх метою було подружитися, щоб потім за сприятливої нагоди розповісти про Ісуса. Люди з подивом брали скинуті коробки, але місіонери не зважувалися самі спуститися до них.

І ось одного разу на березі ріки вони побачили місце, де міг сісти їх маленький літак, трохи збоку від самого поселення дикунів. Вони приземлилися, і до них вийшли троє чоловіків з племені. Місіонери спробували подружитися з ними і навіть одного з них запросили на літак і політали з ним. Вони домовилися повернутися у визначений час, а аборигени пообіцяли привести до них все село.

Мрії почали перетворюватися на реальність... 8 січня 1956 року настав день, якого місіонери чекали два роки... «Нарешті ми зможемо порозмовляти з цим племенем і розповісти їм про Бога», — думали вони. На той час Джим був три роки як одружений, і його дружина Елізабет залишилась молитися за команду на місіонерській базі. Їхня місія називалася «Операція «Аука».

Вони прилетіли в домовлений час і почали чекати. Незабаром з джунглів вийшли жінки, з якими вони вже спілкувалися раніше. Але, підійшовши

ближче, місіонери помітили, що їхні обличчя аж ніяк не були привітними... Раптом з іншого боку вискочила ціла група людей із списками в руках...

Джим Елліот стояв біля літака. Коли він побачив людей, що бігли до них із списками, то поклав руку на кобурі пістолета... У нього було кілька секунд на роздуми... І він згадав, що хлопці дали собі обіцянку: у разі небезпеки не стріляти в людей, яких вони планують евангелізувати... Ажде їх метою було розповісти їм про Бога, щоб це войовничі і дике плем'я могло змінитися...

За якусь мить всі п'ятеро місіонерів були вбиті...

Коли на місце трагедії прибули американські рятувальники, вони виявили в літаку зброю, яку місіонери відмовилися застосувати... Операція «Аука», як здавалося, провалилася... Усі мрії молодих людей обірвалися. Після трагедії залишилися молоді вдови і діти-сироти...

Але щось сталося в духовному світі... Через два роки дружина Джима Елізабет поїхала до того племені, яке вбило її чоловіка. Вона познайомилася з одною місцевою жінкою, яка відрекомендувала її всьому племені. Люди почали слухати її, і вона деякий час навіть жила серед них зі своєю трирічною донькою. Згодом через її служіння до Бога навернулися вбивці її чоловіка... З часом більшість людей того племені стали християнами...

Смерть Джима і його команди дала новий поштовх місіонерському рухові по всій Америці. Ще за життя Джим вірив, що праця для Бога важливіша, ніж саме життя. Джим завжди намагався надихнути людей їхати туди, де про Бога ще не чули. І після його смерті його мрія стала реальністю.

За що вбили пастора

15 липня 2010 року пострілом в голову був убитий пастор однієї з найбільших церков Росії Артур Сулейманов. На превеликий жаль, ця новина не викликала великого резонансу ні в державних ЗМІ, ні в суспільстві загалом. Чому? Було очевидно, що проповідник такого рівня комусь заважав...

Церква «Осанна» в Махачкалі, яку організував пастор Сулейманов, була найбільш успішною церквою на Північному Кавказі, а за даними Leadership Network Advance — третьою за величиною церквою в Росії, маючи понад 2000 вірних. Щоб оцінити її діяльність, треба розуміти особливості цього регіону.

Республіка Дагестан на Північному Кавказі налічує трохи більше трьох мільйонів чоловік. На заході Дагестан межує з Чечнею, на півдні — з Азербайджаном. Унікальність Дагестану полягає в тому, що там проживають десятки різних народностей. На такій порівняно невеликій території в Дагестані існує 14 державних мов!

У переважній більшості корінні народи Дагестану сповідують іслам. Християн у цьому регіоні, навіть православних, протягом багатьох років практично не було. Із 20 найбільших національностей, що проживають там, росіяни становлять лише чотири відсотки. У столиці Махачкалі проживає 600 тисяч чоловік, і це справжній інтернаціонал.

І ось в такому етнічно розмаїтому районі Артур Сулейманов зміг побудувати церкву.

Він народився в Дагестані в мусульманській сім'ї аварців. На початку 90-х рр. минулого століття прийняв Ісуса в баптистській церкві Махачкалі. 1994 року, будучи новонаверненим, він разом з одним місіонером з Америки орендує актову залу в центрі

міста і відкриває нову церкву харизматичного напрямку.

З самого початку своєї місії пастор Артур молився за спасіння народів Дагестану. Унікальність церкви «Осанна» в Махачкалі полягала в тому, що більшість її членів були корінними жителями. Те, що зібрання велося місцевими мовами і діалектами, сприяло величезному зростанню.

Перехід у християнство охопив тисячі людей у всьому Дагестані. Пастор Артур став одним із першовідкривачів місії серед мусульман. Наполегливо проповідуючи Ісуса, завдяки домашнім групам він зміг донести Євангеліє у віддалені райони республіки.

З самого початку на церковну громаду спалилися погрози, але пастор, здавалося, не звертав на це уваги. Навернення людей до Бога викликало жорстку опозицію і спротив родичів. Багато новонавернених били, над ними знущалися, деяких зрікалися всі рідні. Але пастору Артуру вдалося вирішувати національну проблему за допомогою грамотної роботи з родичами дагестанців, що увірували. І, попри багаторазові погрози, пастор залишався вірним Богові і відмовлявся покинути Дагестан. Діяльність «Осани» довела, що Бог може робити свою справу навіть у таких небезпечних для християн регіонах, як Північний Кавказ.

15 липня 2010 року завжди усміхнений пастор Артур біля церкви сів у свою автомашину, щоб їхати додому. Раптом до нього підбіг якийсь чоловік і зробив кілька пострілів, один з яких виявився смертельним. Пастор Артур пішов у вічну оселю, покинувши на землі дружину і п'ятеро дітей...

Місіонери завжди залишають слід в історії. Настане час, і праця, яку почав пастор Артур, буде викарбувана золотими літерами на сторінках історії Дагестану.

Про цього учня знаменитого пророка Єлисея довідемося з Другої книги царів. Саме його виділив Єлисей серед десятків пророчих синів, які оточували його – того, хто прийняв дух Іллі-пророка. Саме Гехазі повідомив Єлисея про головну потребу бездітної багатої жінки-шунатіянки. Гехазі був слухняним, старанно виконував доручення свого вчителя. Мабуть, цю рису у ньому й помітив Єлисей. Але в житті Гехазі дуже скоро проявилися діла гріховної плоті.

Чи побачив Єлисей духовні мінуси у своєму учневі? Певно, що так, та й не тільки він. Жінка-шунатіянка не довіряла йому і тому на його запитання, чи все в неї добре, сказала, що так (хоча в неї помер єдиний син).

«Як справи?» – «Добре!» – кажемо ми, аби припинити подальший діалог. Святий чоловік Божий (саме так шунатіянка називала Єлисея) часто бував в домі тієї жінки, а значить, був там і Гехазі. Мабуть, щось скомпрометувало його в очах тієї богобійної жінки.

Чому Єлисей відмовився від подарунків Наамана? Сирієць Нааман, отримавши чудесне зцілення від прокази за словом Єлисея, хотів віддячити пророку щедрими і багатими дарами. Але Єлисей рішуче відмовився від його дарів. Чому?

Саме Бог – Той, хто щедро дає Свої дари! І Бог дає Свої дарунки без умови (люди зазвичай діють за принципом: я тобі, ти – мені). Нааман міг думати, що зцілення чи спасіння можна купити за матеріальні дарунки (звичайна думка, властива язичникам), у нашому розумінні – через релігійні ритуали, обряди, десятину, пожертви, добрі справи.

Дарунок язичника для пророка Божого неприйнятний. Нехай язичники будуть краще винні дітям Божим. «Не будьте винні нікому нічого, блаженніше давати, ніж брати» – так навчає Євангеліє.

Відмова від дарів спрацювала одразу – Нааман утвердився у вірі в живого

Падіння Гехазі

Бога і став розпитувати, як поклоняться істинному Богові.

Що ж зробив Гехазі? Він захотів отримати ці дари і побіг за колісницею Наамана, щоб обманом взяти в нього ці дари. Таким своїм учинком він похитнув у Наамана уявлення про істинного Бога, начебто істинний Бог мінливий – каже то одне, то інше, наче з Ним можна торгуватися.

Гехазі не тільки спокусився на матеріальний зиск, він оббрехав Єлисея – людину Божу. «Звідки ти, Гехазі», – поставив йому рятівне запитання пророк. Бог давав йому шанс покаятися. Він не карає одразу, але дає шанс виправитися. Гехазі, все ж, надумав приховати свій учинок.

Більш ніж дивна поведінка, але чи не так роблять деякі християни, коли ховають гріх у надії, що все якось минеться само собою?

«Нікуди не ходив раб твій...» – й оком не моргнувши відповідає Гехазі. Його вчинок був свідомий, це не було помилкою простодушної людини.

Гехазі маніпулював Ім'ям Господа. «Живий Господь!» – ці слова сказав Єлисей, коли відмовився від дарів язичника, і ці ж слова промовив Гехазі, коли побіг за Нааманом...

Можливо, Гехазі вважав, що ситуативно діє обачніше, ніж його вчитель: Єлисей йому ще й подякує, тому що часи були голодними, а в заповзятливого учня є запас...

Коли питання стосується спасіння душі – не час брати гроші, срібло чи золото... Коли діє Бог – Він діє безкоштовно...

Причин падіння Гехазі кілька. Він прагнув одержати винагороду за духовну працю негайно, не розуміючи, що хтось може бути нагороджений лише у вічності. Його звели любов до грошей, честолюбство, неправильне уявлення про справедливий розподіл матеріальних речей.

Гехазі міркував приблизно так: «Єлисей відмовився взяти від цього сирієць багато разів грабував Божий народ, тож добро, що він привіз, чи не належить по праву дітям Божим... Я виправлю це... Живий Господь, і Єлисей неправий. Я краще знаю». «Ми – діти Небесного Царя і повинні мати все найкраще» – навчають деякі сучасні течії християнства.

Можливо, Гехазі загордився і вже вважав себе особливим, бо ж усі оті справи вирішуються саме через нього... «Та я вже сам майже пророк!». Чи не такі думки можуть прийти в наші голови: я особливий, обраний Богом... Я заслуговую на більше...

Коли шунатіянка обминула Гехазі й припала до ніг Єлисея, його честолюбство було зачеплене, і він спробував відтягти її від пророка.

Багато хто йде шляхом Гехазі: «розкручують» на гроші новонавернених простодушних Нааманів – тільки прокази Наамана на собі, на жаль, не зауважують, інші ж покидають служіння і занурюються в бізнес. «А що робити?» – запитують вони риторично, бо знайшли для себе виправдання, що хто не турбується про домашніх, той гірший від невірного.

Та є й третій шлях – бути цілком залежним від Бога, служити Йому і не гнатися за безкінечним поліпшенням матеріального добробуту. Але це вже шлях істинної віри.

Гехазі втратив віру (або й ніколи не мав її), він не дивився в майбутнє і навіть не прийняв уроків минулого – Єлисей одержав подвійно дух Іллі, тож міг сподіватися на подібне й Гехазі... Але він не був далекоглядним... Близь срібла та золота засліпив його очі й зацьмарив розум.

По суті, духовне падіння в житті християнина – не справа одного мо-

менту, це поступове відвернення від віри. Вчинок Гехазі з Нааманом – це результат того, що проросло в його серці набагато раніше. Коли чудесне стає повсякденним, коли прославляння Бога стає розвагою, служіння Ісусу Христу – яскравим видовищем, це трагедія, це духовне падіння, це проказа Наамана на сучасних християнах.

Чи прокляв Бог Гехазі? Чи проказа стала для нього засобом виправлення для спасіння? Очевидно, так. Ми читаємо в Біблії, як Гехазі розповідав царю Єгору про чудеса Єлисея. Чи був він на той час зцілений від прокази? Очевидно, ні, бо хвороба, за словами Єлисея, мала приліпитися до нього навіки, але вона була не заразною, якщо він спілкувався з царем!

З Біблії ми довідемося про два види прокази, одна потребує ізоляції, інша – ні (див. 3 М. 13:7-14). Нааман також, будучи хворим, не був ізолюваний від інших людей. Можна зробити висновок, що Гехазі знайшов спосіб заробітку – ніжитися в променах слави свого вчителя Єлисея. І, відповідно, йому перепало щось на прожиток зі столу слухачів.

Не хочеться думати, що ці розповіді були лише засобом заробітку, але хочеться побачити в цих розповідях про чудеса Єлисея (на сучасний лад – євангелізаціях) те, що Господь, усе-таки, прийняв покаяння Гехазі. Зауважмо, що Гехазі не озлобився від отриманої прокази, як багато хто озлобляється так, що заявляють про свій намір вийти з церкви. Він розповідав про чудеса Єлисея з піднесенням: «І я там був, і я тому свідок... А от ця моя проказа нехай буде всім на науку, як не можна жартувати з Господом!».

На кому спочив дух Єлисея? Дух Іллі спочив на Єлисеєві, дух Єлисея – на його кістках. Пам'ятаєте випадок, описаний у Біблії, коли покійник воскрес, упавши на кістки Єлисея? (2 Цар. 13:21).

І сьогодні Дух Божий шукає людину, на котрій міг би спочити, через яку міг би могутньо й вільно діяти. Можливо, це ти, брате?

Геннадій АНДРОСОВ.

Найгірший з видів брехні

Пастор церкви, засновник служіння «Дім на скелі» Денис Подорожний на своїй сторінці в Facebook опублікував замітку про різні «відтінки брехні».

«Це не помилка, бо я впевнений, що брехня буває багатьох відтінків, тонів і інтенсивності».

Брехню від страху за життя можна пояснити (жертва злочину обіцяє злочинцеві не повідомляти в поліцію, лиш би її відпустили). Також зрозуміла брехня, коли рятують життя іншого (історія Голокосту багата на приклади, коли рятували переслідуваних, змінюючи їх імена, національність чи шляхом іншого «обману». Сьогодні тих людей шанують, як героїв).

Буває, що людина просто любить побазікати, втрачаючи контроль над своїми устами (До речі, я таким був у юності, до навернення до Христа). Це погано і руйнівно для самого пустослова.

Буває, коли людина уникає запитання «Як справи?» не зовсім щирою відповіддю: «Все гаразд». Якщо все далеко не гаразд, то відповідь явно не сяє чесністю. Але йти на сповідь до кожного також навряд чи хто погодиться.

Буває, що людина говорить неправду, але при цьому щиро впевнена в правдивості своїх помилкових, по суті, знань. Вона неправильно зрозуміла чи неправильно витлумачила. Тому вона щира у своїй звабливості і вводить в оману інших, будучи сама обманутою. Жаль таких, але від цього не застрахований ніхто.

Ще гірше, коли людина обманує, щоб уникнути відповідальності чи приховати гріх. До речі, деякі примудряються брехати і іншим, і собі.

Жахливо, коли брехня стає інструментом для вигоди, коли на ній заробляють гроші чи отримують можливості.

А найгіршою брехнею, на мій погляд, є навмисний наклеп. Ця брехня виходить із власної озлобленості і, певною мірою, є найвищим ступенем брехні. Без домішок і добавок. Брехня «найвищої проби».

Вона не мотивована страхом, дурістю, незнанням чи навіть вигодою. Людина знає правду, але єдине, що їй потрібно, — зганьбити іншого, а тому — збрехати.

Це особлива брехня. Її зміст — злість. Її автор — сам диявол.

Її діяння жахливі, хоч не катастрофічні — правда в підсумку завжди переможе.

Катастрофічні наслідки лише для наклепників. І диявол — перший в їх числі... Тому ніколи не бійтеся наклепників. Але пильнуйте, щоб не стати ними.

В Україні готуються до впровадження медичного капеланства

Всеукраїнська міжконфесійна конференція «Розвиток медичного капеланства в Україні: передумови, потреби та перспективи» об'єднала медичних капеланів, науковців, медиків та представників влади.

Захід відбувся наприкінці січня 2016 року у Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Відкрив конференцію словами привітання головуючий у Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій, старший єпископ УХЄЦ Леонід Падун.

«Питання душпастирської опіки в лікарнях та інших медичних закладах на сьогодні дуже важливе та актуальне. Церкви та релігійні організації мають відповідь на духовні потреби страждальних і повинні служити людям, несучи цілісність віри», – наголосив головуючий у ВРЦІРО.

Голова Комітету Верховної Ради України з питань охорони здоров'я Ольга Богомолець звернула увагу присутніх на те, що медичні капелани у багатьох країнах світу є повноправними суб'єктами відносин з державою, працюючи на професійній основі.

«В Україні є нагальна потреба виробити єдину цілісну стратегію розвитку і роботи капеланства, частиною якої має стати медичне капеланство. Для цього потрібно розробити стандарти та забезпечити професійне навчання капеланів, аби, окрім духовної, вони мали ще медичну та психологічну спеціальну освіту і могли своєчасно здійснювати своє служіння для хворих та членів їхніх родин і персоналу лікарняних закладів», – зауважила парламентар.

Співорганізатор конференції, голова

Громадської Ради при МОЗ України з питань співпраці з ВРЦІРО священник УГКЦ Андрій Нагірняк відзначив, що Церкви та релігійні організації мають значний потенціал, який здатний не тільки розширити сферу надання духовно-психологічної допомоги на весь процес лікування, але й зробити медичну діяльність більш гуманною.

За словами директора департаменту у справах релігії та національностей Мінкультури України Андрія Юраша, «духовна опіка над хворими та пораненими буде сприяти практичному розкриттю і втіленню в життя принципів християнського милосердя, гуманізації відносин у суспільстві, поглибленню соціального служіння».

Досвідом організації та методології функціонування інституту медичного капеланства в Італії поділився о. Арнальдо Панграці, професор Міжнародного богословського інституту у сфері охорони здоров'я (Рим). Другого дня конференції він провів практичні заняття для медичних капеланів на теми «Супровід важкохворих пацієнтів» та «Праця з родичами».

Своїм баченням проблематики поділилася начальник відділу реорганізації реабілітації паліативної та хоспісної допомоги МОЗ України Світлана Лупей-Ткач.

Серед гостей конференції був архієпископ-емерит УГКЦ Любомир Гузар, який поділився своїм поглядом

на капеланське служіння в лікарняних закладах.

Учасники конференції прийняли резолюцію, в якій звернулися до членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та до органів державної влади з закликом створити міжконфесійну і міжвідомчу робочі групи задля ефективного опрацювання практичних кроків впровадження інституту капеланства в систему охорони здоров'я в Україні.

Конференція з питань розвитку медичного капеланства в Україні була організована Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій за підтримки Всеукраїнського благодійного фонду «Соборність».

chve.org.ua.

Інформаційний терор

Фраза, винесена у заголовок, – не просто вдалий літературний прийом. Я розумію її буквально. Ми живемо (у прямому розумінні слова) в стані інформаційного терору. Він більш небезпечний, аніж несподівані атаки терористів у метро, літаках, поїздах чи у театрах. Якщо всі терористичні атаки локальні, то цей набув світового масштабу. Чим же він страшний?

Найголовніша мета будь-якого терориста – нагнати страху і змусити жертву виконати його умови. Яким способом він це чинить – залежить від фантазії та здібностей самого терориста. За людьми, які влаштовують такі атаки, полюють найкращі підрозділи поліції та спецслужб. Але інформаційні терористи працюють відкрито, ба навіть з благословення та під прикриттям отих всіх спецслужб.

Життя сучасної людини неможливо уявити без інформації. Вона потрібна працівникові будь-якої галузі. І небезпідставно вважається, що це найцінніший товар. А якщо це товар, його потрібно вдосконалювати, потрібно вміло піднести покупцю. Тому нині так активно над цим працюють мільйони представників журналістської та навколожурналістської братії. І нерідко, а точніше, здебільшого роблять вони це, м'яко кажучи, далеко не чистими засобами.

Чи можна уявити сьогодні інформаційну передачу без сюжетів, які наганяють жах, тривогу, неспокій, невпевненість? Погодьтеся, що ні. Землетруси, цунамі, пожежі, катастрофи, військові сутички, вбивства, політична нестабільність – обов'язковий атрибут будь-якого блоку новин.

«Але ж це правда» – скажете ви! Так, правда. Але чи задумувалися ви над тим, з яким настроєм вимикаєте телевизор, радіо, відкладаєте прочитану газету чи закриваєте інтернет-сторінку? Чого у вас більше залишається в душі: оптимізму чи тривоги? Що саме ви завтра будете обговорювати з колегами та знайомими: успіхи харчової промисловості чи чергову сенсацію з рубрики пригод та катаклізмів?

Стан сучасної людини, яка живе в подібному вирі інформації, можна висловити одним словом – неспокій. Неспокій за себе, за завтрашній день, за своїх дітей. Бачачи всі негативні прояви життя та природи, мимоволі хочеться щось змінити, кудись утекти. А куди ж ти втечеш? От і доводиться постійно ходити під дамокловим мечем страху та тривоги.

Можливо, навіть самі журналісти не усвідомлюють того, що вони стали зняряддям у масштабній терористичній атаці на суспільство. Біблія називає головного терориста людства: диявол. Саме він зацікавлений у тому, щоб усі люди жили у страсі. Він створює усі ці проблеми на землі, щоб потім розтиражувати їх у теле-, радіономинах, у газетах та журналах. Коли люди живуть у постійному страху, цей страх з часом переростає у паніку. А людина в паніці стає некерованою, не може тверезо оцінювати дійсність, вона стає сліпим зняряддям у руках сатани.

Як не гірко, але таким наганянням страху займаються і християнські журналісти. Вони наполегливо вишукують серед маси інформації таку, в якій найбільше жахів. Нерідко можна прочитати у християнських виданнях такі собі апокаліптичні «страшилки», на яких потім будуються проповіді. Такі любителі «смаженого» аж руки потирають, коли десь щось стається: от, мовляв, правду Біблія каже...

Даруйте, а що ж каже Біблія?

А от Біблія хоча і чимало каже про тривожний, непростий та жорстокий час перед другим приходом Христа, напрочуд оптимістична книга. Ісус Христос, Якому належить чимало висловлювань про ті останні часи, насправді прийшов у цей світ, щоб дати людям надію, не залякати карами небесними, а потішити: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим, проповідувати полоненим визволення, незрячим прозрінням, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4:18); «Прийдіть до Мене, усі стомлені та обтяжені, – і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, – і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28-28).

Головна тема Його повчань та про-

повідей – саме віта й надія, Царство Небесне, громадянином якого можна стати вже тут, на землі. Він Сам, будучи Любов'ю, хоче дати цю любов кожному, хто її прагне. А «любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цій землі». Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:17-18).

Тому наше завдання – не лише жити серед цього тривожного світу спокійно, але й нести цей спокій неспокійним людям. Це не означає, що ми не повинні і згадувати про оті неприємні, тривожні новини, які немов лавина сунуть на нас з екранів телевізорів та зі сторінок газет. Ми просто не повинні надто акцентувати на них увагу, а знаходити заспокоєння в Бозі і тим самим подавати добрий приклад тим, хто поруч.

Христос перед Своїми стражданнями вголосив знамениту проповідь-пророцтво про те, що має статися перед кінцем всього. І багато хто не бачить у ній головної думки, зосереджуючись на страшних ознаках, які чекають людство. А там, як підсумок усього сказаного, Ісус каже до Своїх вірних: «Пильуйте і будьте готові!».

Отже, Бог відкрив їм це для того, щоб пильнувати за собою і бути постійно готовими до зустрічі Свого Спасителя. А чи можна боїтися зустрічі з особою, якій довіряєш, яку любиш, яку чекаєш? Боїться лише той, хто не готовий.

Звичайно, нам не уникнути тієї страшної інформації, яка щодня лине на нас. Але вона не повинна заволодіти нашим розумом, нашим серцем і нашим духом. Ми не повинні впадати в паніку, а маємо правильно реагувати на події, що відбуваються навколо нас.

Бо й Сам Бог інформує нас про ті нелегкі часи, давши книгу Об'явлення. Але, знову ж таки, Він дав її не для залякування, а для того, щоб той, хто «читає, слухає і додержує слово цього пророцтва», був блаженним! (Об. 1:3).

Тому блаженні ми, коли інформаційний терор сатани не похитає нашої віри, а навпаки, зміцнить наше серце, і ми, дивлячись на все, що коїться навколо, кажемо: «Прийди, Господи Ісусе» (Об. 22:20).

Юрій ВАВРИНЮК.

«Служити й оберігати»

Екологія як наука – доволі молоді дисципліни в академічному середовищі. Природні стихії та кризи, зміни у кліматі, погіршення здоров'я людини сприяли тому, що людство доросло до творення окремої дисципліни, яка займається екологічними питаннями.

Церковні ієрархи та богослови сьогодні також долучаються до цієї спільної праці збереження й охорони природи. І не дарма. Сучасні дослідники як природничих, так і гуманітарних наук відзначають, що в основі теперішньої екологічної кризи криється не лише споживацьке ставлення до природи, а й криза моральних засад та цінностей людства. Замість служіння й оберігання воно послуговується споживацькими принципами у ставленні до природи. Якщо послуговуватися термінологією екологів, то проблема такого ставлення до довкілля закорінена у відсутності або низькому рівні екологічної свідомості.

Чи була екологічна свідомість у біблійні часи? Уже з перших глав Книги Буття ми відкриваємо для себе не лише екологічні знання про людину і природу, але й засади екологічної свідомості. Шостого дня тижня Господь творить різних тварин та людину, що вказує на усвідомлення того, що людина – це також творіння. Але творіння, якому надана функція управління і, як наслідок, відповідальність: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона управляє рибою морською, птаством небесним, скотиною, усіма дикими звірами й усіма плазунами, що повзають на землі» (Бут. 1:26).

Запитуючи Йова про закони всевіту і природи, Господь зупиняється на двох тваринах – крокодилі та бегемоті. У Йова 40:15 Господь вказує: «А ось бегемот, що його Я створив, як і тебе». У цьому діалозі Бог наголошує, що живі творіння можуть існувати незалежно від того, корисні вони людям чи ні.

Після потопу Господь укладає союз не лише з Ноем, але й з кожним живим створінням: із птахами, земними тваринами (див. Бут. 9:8-17). Саме тому творіння, як і людина, може прославляти Бога – нехай все, що дихає, хвалить Бога» (Пс. 150:6).

Господь дав завдання чоловікові: «Узяв Господь Бог чоловіка й осадив його в Едемському саді служити йому і оберігати його». Себто людство покликане діяти про землю, служити їй. Цей тісний зв'язок між землею і людьми відображений у заповіді: «Шануй свого батька та матір свою, як наказав був тобі Господь, Бог твій, щоб довгі були твої дні, і щоб було тобі добре на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі» (Повт. Зак. 5:16).

Іншими словами, бути людиною – означає шанувати й тих, хто жив до нас на цій землі, дбав про неї.

Причини й наслідки порушених гармонійних відносин між людством і довколишнім світом описані в Бутті 3. Гріх – переступ єдиної заповіді, даної в Едемському саду Адамові та Єві, руйнує гармонійні відносини між Творцем і Його творінням. Після гріхопадіння не лише відбулося відчуження людини від Бога, але й був порушений органічний зв'язок між людством та довколишнім світом: «... проклята земля через тебе... терня й будяки буде вона тобі родити» (Бут. 3:17-18).

Унаслідок цього як людина, так і природа нестимуть тягар гріха прабатьків людства. У Новому Заповіті апостол Павло також звертає увагу на те, що гріхопадіння людини негативно вплинуло на природу і саме вибір лю-

дини призвів до тлінності природи. У Посланні до римлян 8:20-22 читаємо: «Створіння було підпорядковане суєті не добровільно, а через того, хто його підкорив, у надії, що й саме створіння визволиться від рабства тління, на свободу слави дітей Божих. Бо знаємо, що все створіння разом понині стогне і разом страждає у тяжких муках».

Попри сумну ситуацію, давні ізраїльтяни плекали надію на повернення миру у відносинах між людством й усіма іншими живими творіннями. На це особливо наголошують пророки в месіанських повчаннях. Осія 2: 20 провіщає: «І укладу для них союз в той день з диким звіром, з птаством небесним, і з тим, що по землі плазує. Лук, меч, війну – я з землі знищу і дам лежати їм безпечно». Ісаїя в 11: 6-9 також описує ідеальне майбутнє усього сотворіння: «І замешкає вовк із вівцею, і буде лежати пантера з козляком, і будуть разом телятко й левчук, та теля відгодоване, а дитина мала їх водитиме! А корова й ведмідь будуть пастися разом, разом будуть лежати їхні діти, і лев буде їсти соломом, немов та худоба! І буде бавитися немовлятко над діркою гада, і відняте від перс дитинча простягне свою руку над нору гадюки, не вчиняє лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі, бо земля буде повна пізнання Господнього, як море вода покриває!».

Біблійні тексти містять не лише очікування, але й опис того, як треба діяти про природу. Низка законів-прислів'їв стосується опіки над тваринним та рослинним світом. Зокрема у Повторенні Закону 22:1-5 наголошується, що тварину, яка заблукала, треба привести до власника. Якщо тварина впала в яму, треба допомогти їй вибратися. Навіть тоді, коли ці тварини належать ворогові (Вих. 23:4).

Цікаве повчання і про відпочинок. Шаббат – день відпочинку не лише для людей, але й тварин: «А день сьомий субота для Господа, Бога твого; не роби жодної праці ти й син твій та дочка твоя, і раб твій та невольниця твоя, і віл твій, і осел твій, і всяка худоба твоя, і прихідко твій, що в брамах твоїх, щоб відпочив раб твій і невольниця твоя, як і ти» (Повт. Зак. 5:14). Впровадження ювілейного сьомого року мало за мету подбати про природу (Лев. 25). Були дані приписи й щодо того, як різати тварину для жертвоприношення (Лев. 17). Пророки і псаломисти виступають проти кровних жертвоприношень за годиться (Ам. 5:21-24; Ос. 6:6; Єр. 7:21-23). У Псалмі 50:8-14 читаємо: «Я буду карати тебе не за жертви твої, бо все передо Мною твої цілопопалення, не візьму Я бичка з твого дому, ні козлів із кошар твоїх, бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір, Я знаю все птаство гірське, і звір польовий при Мені! Якби був Я голодний, тобі б не сказав, бо Моя вся вселенна й усе, що на ній! Чи Я м'ясо бичків споживаю, і чи п'ю кров козлів? Принось Богові в жертву подяку, і виконуй свої обітниці Всевишньому».

Отже, відповідальність за природу – це мандат, даний Богом людству. І через довкілля людина також може пізнавати Творця і Його закони.

Приповідки 6: 6-8 – «Іди до мурашки, ліноху, поглянь на дороги її й помудрий: нема в неї володаря, ані урядника, ані правителя; вона заготовлює літом свій хліб, збирає в жнива свою їжу. Аж доки, ліноху, ти будеш вилежуватись, коли ти зо сну свого встанеш? Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, і прийде, немов волоцюга, твоя неможливість, і злидні твої, як озброєний муж!».

Галина ТЕСЛЮК.
«Християнин і світ».

НА КАВУ З ДРУГОМ: Роман Кисляк прийняв запрошення Марини Порошенко

Історія про те, як Романа Кисляка, який хворіє на ДЦП, вигнали з ресторану «Vario L'viv», прогрімліла на всю Україну.

Суспільство обурилося ставленням офіціанта та адміністрації до гостя, який через хворобу видався їм «підозрілим». Цей окремий випадок показав також загальноукраїнську проблему – дискримінацію людей з особливими потребами.

Аби змінити ситуацію, журналістка Наталія Любченкова, яка працює у французькій редакції «Євронеюз», запропонувала організувати акцію «На каву з другом»: «Пропонуємо всім нам сходити до ресторану-кафе хоча б з однією людиною з ДЦП та іншими обмеженими можливостями. Ви знайдете нових друзів і покажете суспільству, ЯК МАЄ БУТИ. Щоб ніколи-ніколи прекрасні люди не говорили про себе з розпачу таких жалюгідних сумних слів, які каже Рома. Кожне життя гідної людини – дар, він не може бути тягарем для суспільства», – написала Наталія у Фейсбуці.

На ситуацію зреагувала дружина Президента України. Вона записала звернення до українців, в якому засудила негативне ставлення до людей з інвалідністю та запросила Романа на каву: «Дорогий Романе, дякую тобі за твоє велике серце, наповнене добром, людяністю, вмінням прощати і допомагати іншим. А ще буду рада зустрітись з тобою за філіжанкою кави», – сказала Марина Порошенко.

Роман прийняв запрошення Марини Порошенко та закликав друзів запрошувати на каву таких, як він. Звернення Романа Кисляка записав Центр духовної підтримки осіб з особливими потребами «Еммаус».

Розповідаючи CREDO про всю ситуацію, Роман попросив: «помолитися за того офіціанта, щоб його не ображали»: «Я на нього не маю нічого, я пробачаю», – сказав він. Ще Роман побажав усім здоров'я і додав, що після інциденту у нього почали частіше замовляти таксі.

Нагадаємо, Роман Кисляк – відомий переселенець із Донецька, який під час війни на власному авто вивозив з-під обстрілів поранених, а згодом, уникаючи розправи сепаратистів, був змушений утекти з Донецька. Нині він мешкає у Львові. Попри хворобу чоловік самостійно себе утримує, працює таксистом.

Роман повільно розмовляє, але це не впливає на водійські якості. Люди, що користувалися його послугами, підкреслюють, що Роман дуже добрий та уважний водій.

Якщо хтось у Львові потребує таксі – замовляйте послуги Романа за телефонами: 0975455406; 0959000595.

Як приєднатися до акції «На каву з другом»? Запросіть у ресторан друга з особливими потребами. Пийте каву, спілкуйтеся, веселіться. Сфотографуйтеся та розмістіть світлинку у соціальних мережах із хештегом #накавуздругом.

Долучитися до акції можуть також кафе і ресторани.

CREDO.

Голова Верховного суду в Алабамі заборонив одностатеві шлюби

Заборона на видачу шлюбних ліцензій одностатевим парам — таке рішення прийняв голова Верховного суду штату Алабама (США) Рой Мур.

офіційний сайт Південної Баптистської Конвенції Baptist Press.

Реакцією на такий сміливий крок стала критика з боку прихильників одностатевих шлюбів, а також різних експертів в галузі права, які стверджують, що закон на дозвіл одностатевих шлюбів поширюється на всі 50 штатів країни.

Суддя Мур, у свою чергу, підкреслив, що, згідно з елементарними принципами федеральної юрисдикції, це рішення не має юридичної сили в Алабамі, тому що поширюється тільки на штати Мічиган, Кентукі, Огайо і Теннессі, де судовий розгляд було ініційовано початково. А ось Верховному суду штату Алабама ще належить вирішити, як поставитися до аргументів Верховного суду США. Про це повідомив

А на сайті Noticias Christians нагадали, що ще в березні минулого року Верховний суд Алабами прийняв рішення про припинення реєстрації одностатевих шлюбів на території штату. При цьому судді зазначили, що протягом 200 років закони штату Алабама дозволяли шлюб тільки між чоловіком і жінкою. Вони особливо підкреслили, що ніщо в конституції США не змінює і не відмінює практику, що склалася.

На сайті Baptist Press повідомили, що вже 7 січня, наступного дня після нового рішення голови Верховного суду Алабами, у трьох відділеннях службовці відмовилися видавати ліцензії на шлюб одностатевим парам.

Четверо капеланів

Це сталося під час Другої світової війни, на тому її етапі, коли німецькі підводні човни топили кораблі союзників швидше, ніж ті встигали спускати на воду нові. Військовий корабель *Dorchester*, на борту якого перебувало 902 людей, вийшов з порту Нью-Йорка і взяв курс на Гренландію. Серед тих, кого на березі в тривозі чекали родини, були і четверо капеланів: священник методистської церкви Джордж Фокс, рабин Олександр Гуд, католицький священник Джон Вашингтон і протестантський священник Кларк Полінг.

Коли до місця призначення залишалося не більше 150 миль, субмарина U-456 застріляла *Dorchester* і випустила по ньому торпеду. Судно почало хилитися на борт, і люди попадали зі своїх ліжок.

Оскільки все діялося в темряві, кораблі супроводу не підозрювали про трагедію, яка розгортається на *Dorchester*, і йшли вперед. А на палубі потоплюючого корабля ширилася паніка. Люди без рятувальних жилетів втискувалися в уже

переповнені рятувальні шлюпки.

Коли на слизкій нахиленій палубі появилися капелани, вони взяли на себе керівництво рятувальною операцією. Відкривши склад, вони почали роздавати рятувальні жилети, вмовляючи людей стрибати за борт. Коли молодший офіцер Джон Махоні захотів повернути рабину взяті в нього рукавиці, рабин відповів: «Не треба. У мене є інші». Тільки пізніше Махоні зрозумів, що цього просто не могло бути й що рабин віддав йому свої власні.

Уже перебуваючи в крижаній, змішаній з машинним мастилом воді, рядовий Вільям Беднар, чуючи заклик капеланів до мужності, знайшов у собі сили виплисти з-під тонучого корабля і дістатися до рятувального плоту. Греді Кларк, який залишився на борту, з жахом дивився, як капелани віддали останній рятувальний жилет, а потім віддали і свої власні жилети. Коли Кларк стрибнув у воду і озирнувся, то побачив незабутнє видовище: четверо капеланів, взявшись за руки, молилися латиною, давньоєврейською та англійською мовами. До них тулилися люди, що залишилися, а *Dorchester* тим часом повільно занурювався у воду.

«Нічого більш вражаючого я не бачив і не сподівався побачити в цьому житті», — сказав потім Джон Ладд, один з 230 врятованих моряків.

Уривок з книги Девіда Майерса «Соціальна психологія».

BUS-shop
bus-shop.com.ua
Інтернет-магазин запчастин для комерційних авто

096 0 291 001
066 7 291 001
063 8 291 001

info@bus-shop.com.ua

Церква «БЛАГОДАТЬ»
с. Софіївська Борщагівка, вул. Київська, 40
НЕДІЛЯ — 10 год.
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Церква «ГОЛГОФА»
м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)
НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР — 18.30.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богун, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМІШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. **ГРИМАЙЛІВ**, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНИВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. **КАМ'ЯНИК**, вул. Тернопільська;
с. **СТРУСІВ**, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

Дорогі друзі!
Слухайте
ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 2 (205)
лютий 2016 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не несе відповідальності за пошкодження авторів.